

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7574/2024
19.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ... (правног следбеника тужиоца ББ из ...), против туженог ВВ из ..., ради понављања поступка, одлучујући о ревизији ГГ из ..., чији је пуномоћник Слађана Алексић, адвокат из ..., изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж 3874/2022 од 25.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 19.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ решење Вишег суда у Новом Саду Гж 3874/2022 од 25.05.2022. године и решење Основног суда у Новом Саду П 8866/17 од 01.12.2020. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Решењем Основног суда у Новом Саду П 8866/17 од 01.12.2020. године, ставом првим изреке, није дозвољено ступање ГГ у парницу у својству нужног и јединственог супарничара; ставом другим изреке, одбачен је предлог ГГ из ... за понављање поступка у овој правној ствари.

Решењем Вишег суда у Новом Саду Гж 3874/2022 од 25.05.2022. године, ставом првим изреке, жалба ГГ из ... је одбијена па је решење Основног суда у Новом Саду П 8866/17 од 01.12.2020. године потврђено; ставом другим изреке, одбијен је захтев ГГ за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против решења другостепеног суда ГГ из ... је преко пуномоћника, благовремено изјавила ревизију из свих законом прописаних разлога. Ревизија је дозвољена по одредби члана 420. став 5. и 6. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20).

Врховни суд је испитао побијано другостепено решење у границама прописаним одредбом члана 408. у вези са чланом 420. став 5. и 6. Закона парничном поступку и оценио да је ревизија основана.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, ГГ из ... је дана 08.10.2020. године поднела предлог за понављање правноснажно окончаног поступка пресудом због пропуштања Основног суда у Новом Саду П 8866/17 од 15.06.2018. године, на основу члана 426. став 1. тачка 2. ЗПП, наводећи да јој није била дата могућност да расправља пред судом. У предлогу је навела да се пресуда због пропуштања Основног суда у Новом Саду П 8866/17 од 15.06.2018. године (којом је утврђено да је тужилац ББ власник гараже број 1 површине 28,36 м² у приземљу стамбено-пословног објекта у Новом Саду у улици ... број .., на кп .. КО Нови Сад 2; локала Л5 површине 51,71 м², у приземљу стамбено-пословног објекта у улици ... број 1, на кп .. КО Нови Сад 2; локала ознаке Л3 у површини од 13,07 м² у приземљу стамбено-пословног објекта у Новом Саду у улици ... број .. на кп .. КО Нови Сад, што је тужени ВВ дужан трпети да се та власничка права упишу у катастарском листу непокретности), односи и на њу, која у овој правној ствари има својство јединственог супарничара, обзиром да су наведене непокретности стечене заједничким радом у току трајања брачне заједнице између предлагача ГГ и туженог ВВ. Брак између туженог и предлагача закључен је 22.11.2000. године. Предметне непокретности стечене су на основу оверених уговора о купопродаји од 15.03.2005. године, 10.03.2009. године и 04.06.2010. године, закључених између инвеститора као продаваца и туженог ВВ као купца, чије су фотокопије здружене списима предмета.

Побијаним решењем другостепеног суда Гж 3874/2022 од 25.05.2022. године одбијена је жалба ГГ и потврђено првостепено решење Основног суда у Новом Саду П 8866/17 од 01.12.2020. године којим није дозвољено ступање ГГ у парницу у својству нужног и јединственог супарничара и одбачен је њен предлог за понављање поступка у овој правној ствари. Првостепени суд је своју одлуку засновао на чињеници да предлагач није доказала да је у питању заједничка имовина стечена у брачној заједници са туженим у смислу члана 171. Породичног закона, па иста није доказала постојање правног интереса за подношење предлога за понављање поступка. Другостепени суд је своју одлуку засновао на ставу да у конкретном случају не постоји могућност да се ГГ пасивно легитимише као нужни и јединствени супарничар у предметној правној ствари, већ је једино тужилац имао могућност да у складу са одредбом члана 205. став 2. ЗПП до закључења главне расправе, тужбу прошири на новог туженог уз његов пристанак, због чега је одбио жалбу предлагача и првостепено решење потврдио.

Врховни суд је утврдио да је погрешна оцена нижестепених судова о недозвољености предлога ГГ за понављање поступка, обзиром да су у конкретном случају испуњени услови за примену члана 426. став 1. тачка 2. у вези са чланом 219. Закона о парничном поступку.

Наиме, разлози за понављање поступка прописани су одредбом члана 426. Закона о парничном поступку. Ставом 1. тачком 2. наведеног члана прописано је да поступак који је одлуком суда правноснажно окончан може да се по предлогу странке понови, ако странци незаконитим поступањем, а нарочито пропуштањем достављања није било омогућено да расправља пред судом.

Понављање поступка је ванредни правни лек, којим се побија правноснажна судска одлука, поред осталог, због постојања повреда правила парничног поступка које самим

постојањем чине одлуку неправилном. Разлог за понављање поступка прописан чланом 426. став 1. тачка 2. ЗПП постоји када је у правноснажно окончаном поступку повређено начело контрадикторности и странка онемогућена да расправља пред судом о предмету спора или о захтевима, предлозима и наводима противне странке.

Одредбом члана 219. ставом 1. Закона о парничном поступку прописано је да ако правно дејство пресуде треба да се односи и на умешача, он има положај јединственог супарничара (члан 210.); ставом 2. прописано је да умешач са положајем јединственог супарничара има право да изјави правне лекове и у парници у којој није учествовао без своје кривице.

Супарничарство је процесна правна категорија и то по правилу факултативна. Међутим, постоји посебан тип такозваног нужног супарничарства, код кога тужилац ако жели да његова тужба буде оцењена као допуштена, мора засновати пасивно супарничарство које ће обухватити све субјекте који су учесници одређеног материјално-правног односа. Ту субјективну интеграцију детерминишу материјално-правна, а не процесна правила. Такви материјалноправни односи морају се решавати јединствено и овлашћење на располагање припада свим учесницима правног односа заједнички, а одсуство једног учесника у парници представља недостатак процесно-правне легитимације за вођење парнице.

Сходно наведеном, предлагач ГГ из ... иако није била странка у поступку који се водио пред Основним судом у Новом Саду у предмету П 8867/17 има положај јединственог супарничара, односно умешача на страни туженог са положајем јединственог супарничара, будући да су предметне непокретности (два локала и гаража) стечене у току трајања брачне заједнице између туженог и предлагача, па сходно томе овлашћена је за подношење ванредног правног лека – предлога за понављање поступка у овој правој ствари.

Наиме, предлагач ГГ, као супруга туженог ВВ, сходно одредби члана 171. Породичног закона, којом је прописано да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину, у парници у којој су предмет спора наведени локали и гаража, који су стечени током трајања брачне заједнице, на које тужилац претендује да има право власништва, има положај јединственог супарничара, јер се тај спор може решити само на једнак начин према оба супружника.

У поновном поступку одлучивања о поднетом предлогу за понављање поступка, првостепени суд ће поступити по примедбама изнетим у овом решењу, након чега ће донети правилну и закониту одлуку.

Са изнетих разлога Врховни суд је применом одредбе члана 415. став 1. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци решења.

**Председник већа-судија,
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**